

τὸν αὐτὸν κίνδυνον τρέχουμεν καὶ ἡμεῖς, ἐὰν πάραυτα δοθῶμεν εἰς δόσας ἢ ἐλευθερία συγχωρῆ ἀπολαύσεις. Οἱ νέοι μας, συχνάζοντες τὰ θεάτρα μετ' ὅσην ἠδονὴν, ὅσην φυσικὰ προξενῆν ὄλα τὰ νεοφανῆ, κινδυνεύουν νὰ φθειρῶσιν ἢ καὶ νὰ ἀμελήσωσιν ὁλότελα τὴν ἀπαραιτήτως ἀναγκαίαν παιδείαν εἰς τοὺς μέλλοντας καὶ θέλοντας νὰ ἦναι ἐλεύθεροι. Οἱ σκηρικοὶ μας, ὄντες νέοι καὶ νέοι Ἕλληρες, πρέπει ν' ἀφίρωσι τὰς ἄλλας ἀναγκαίας εἰς τὴν παροῦσαν μας πτωχείαν ἐργασίας, καὶ τὰ οἰκιακὰ ἀπλὰ τῶν ἠθῆ, διὰ νὰ ἐνασχολῶνται εἰς τὰ ἔργα καὶ ἠθῆ τῆς σκηρῆς, νὰ μιμῶνται αὐτοὶ τὰ γέλοια ἢ τὰ λυπηρά, διὰ νὰ κινῶσιν εἰς γέλωτα ἢ συμπάθειαν τοὺς ἄλλους, νὰ χαίρωνται τοὺς κρότους, ἢ νὰ ὑποφέρωσι τοὺς συριγμοὺς τῶν θεατῶν, δι' ἀργυρίου, εἰς ἓνα λόγον, νὰ γίνωνται καταφρονητοί.

ΦΙΛ. Ἀπορῶ βλέπων ὅτι ἔχεις καὶ σὺ τὴν αὐτὴν κατὰ τῶν σκηρικῶν πρόληψιν, τὴν ὁποίαν ἔχουν ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν φωτισμένων ἐθνῶν ὄχι ὀλίγοι.

ΦΥΣ. Τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ Σόλων, ὁ Πλάτων, ὁ Δημοσθένης, ὁ Ἰσοκράτης, οἱ ὀλίγοι φρόνιμοι ἄνδρες, ὅσοι ἐσώζοντο ἀκόμη εἰς τὰς Ἀθήνας, τὴν ὁποίαν ἔχεις, φίλε, χωρὶς νὰ τὸ ὁμολογῆς καὶ σὺ.—ΚΟΡΑΗΣ.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ.—Ἄπο παρατηρήσεις περὶ βασιλέων ἔκαμεν εἰς ἀυλικὸν τινὰ ἐμπειρὸς τις πολιτικός, ὁ Λουξ' Ἀλβας.—Οἱ βασιλεῖς, ὅσοι προσποιούνται νὰ ἔχωσιν οἰκειότητα μετὰ τοὺς συντρόφους αὐτῶν, μεταχειρίζονται τοὺς ἀνθρώπους ὡς πορτογάλλια, τὰ ὁποῖα λαμβάνειν εἰς τὰς χεῖρας, διὰ νὰ πιπιλιῶσιν καλά τὸν χυλὸν αὐτῶν, ἔπειτα δὲ τὰ ἀποφίλτων. Πρόσεχε μὴ κάμῃ τὸ αὐτὸ πρὸς σὲ ὁ βασιλεὺς· φυλάττου μήπως ἀναγνώσῃ ὅλους τοὺς διαλογισμοὺς σου· διότι, ἐὰν κατορθώσῃ τοῦτο, θέλει σὲ ρίψειν εἰς τὸ ὄπισθεν τοῦ κιβωτίου τοῦ, ὡς βιβλίον, ἐκ τοῦ ὁλοίου ἀνέγνωσεν ἀρετὰ.

ΟΠΟΙΑΙΔΗΠΟΤΕ καὶ ἂν ἦναι αἱ διασχεδάσεις σου, μὴ ἀργῆς νὰ ἐπιστρέφῃς ἀπὸ τὰς τοῦ σώματος εἰς τὰς τοῦ νοῦς· τοῦτον γυμναζε ἡμέραν καὶ νύκτα. Ὁ νοὺς τρέφεται εὐθιγῶς· οὔτε ψύχος, οὔτε θερμότης, οὐδ' αὐτῆ ἢ ἡλικία, ἐμπορεῖ νὰ διακόψῃ τὴν γυμνασίαν ταύτην· ἀφιέρουε λοιπὸν ὅλας σου τὰς φροντίδας εἰς κτήμα, τὸ ὁποῖον βελτιόνεται καὶ εἰς αὐτὸ τοῦ τῆρας.—ΣΕΝΕΚΑΣ.

ΚΑΛΙΟΝ νὰ μὴν ἔχῃ τις τί νὰ κάμῃ, παρά νὰ μὴ κάμῃ τί.

#### Ο ΔΕΡΒΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΛΑΤΙΟΝ.

ΔΕΡΒΙΣΗΣ τις, περιερχόμενος τὴν Ταρταρίαν, ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν Βάλκαν, καὶ εἰσηλθε κατὰ λάθος εἰς τὸ παλάτιον τοῦ βασιλέως, νομίσας αὐτὸ δημόσιον ξενοδοχεῖον. Ἀφοῦ δ' ἐκύτταξε τριγύρω μερικὴν ὥραν, ἐμβῆκεν εἰς μακρὰν τινὰ στοάν, ὅπου κατέβαλε τὸ δισσάκιόν του, καὶ ἐξήπλωσε τὸν τάπητα, διὰ νὰ καθίσῃ καὶ νὰ ἀναπαυθῆ. Μετ' ὀλίγον ἀφοῦ ἔλαβε τὴν θέσιν ταύτην, ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν εἰς τῶν φυλάκων, καὶ τὸν ἠρώτησε, τί ἤθελεν. Ὁ Δερβίσης τὸν ἀπεκρίθη, ὅτι ἐσκόπευε νὰ περάσῃ τὴν νύκτα εἰς αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον. Οἱ φύλακες, μετὰ τρόπον πολλὰ θυμωμένον, εἰδοποίησαν αὐτὸν ὅτι ὁ οἶκος, εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκετο, δὲν ἦτο ξενοδοχεῖον, ἀλλὰ τὸ βασιλικὸν παλάτιον. Ἐτυχε δὲ εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀμφισβητήσεως νὰ περάσῃ καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτὸς διὰ μέσου τῆς στοᾶς, καὶ, μειδιάσας εἰς τὸ σφάλμα τοῦ Δερβίσου, τὸν ἠρώτησε, πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ ἦναι τις τόσοσ ἡλίθιος, ὥστε νὰ μὴ διακρίνῃ παλάτιον ἀπὸ ξενοδοχεῖον. Ὁ Δερβίσης, εἰπὼν ὁ Δερβίσης, ὅτε με ἄδειαν νὰ ἐρωτήσω τὴν μεγαλειότητά σας μίαν ἢ δύο ἐρωτήσεις. Τίνες κατέλυναν εἰς τὸν οἶκον τοῦτον, ὅτε πρῶτον οἰκοδομήθη; Ὁ βασιλεὺς. Καὶ τίς, εἰπὼν ὁ Δερβίσης, κατέλυσεν ἐδῶ τελευταῖος; Ὁ πατὴρ μου, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς. Ποῖος δὲ, ἐπρόσθεσεν ὁ Δερβίσης, καταλύει ἐδῶ τώρα; Ἐγὼ, τὸν εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Καὶ ποῖος, ἠρώτησεν ὁ Δερβίσης, θέλει καταλύσειν ὑστερον ἀπὸ σέ; Ὁ νέος πρίγκιψ, ὁ υἱὸς μου, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς. Ἄ! λοιπὸν, μεγαλειότατε, ἐσυμπέρανε ὁ Δερβίσης, οἶκος, ὁ ὁποῖος τόσοσ συνεχῶς ἀλλάσσει τοὺς κατοικοὺς αὐτοῦ, καὶ δέχεται ἀδιακόπως νέους ξένους, δὲν εἶναι παλάτιον, ἀλλὰ ξενοδοχεῖον.

Τὸ πρῶτον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐνσταλάζεται εἰς τὰ πνεύματα τῶν τέκνων, εἶναι νὰ φοβῶνται τὸν Θεόν. Τοῦτο εἶναι ἡ ἀρχή, τὸ μέσον, καὶ τὸ τέλος τῆς σοφίας. Ἐπειτα, ποιεῖ νὰ παρακινῶμεν αὐτὰ νὰ φέρονται εὐνοϊκῶς πρὸς ἀλλήλα. Χρηάζεται δὲ καὶ μεγίστη προσοχή μὴ συνομιλῶμεν περὶ ἀνεπιβλῶν ὑποθέσεων ἐνώπιον αὐτῶν, καθότι διαρκεῖς ἐντυπώσεις γίνονται εἰς τρυφερωτάτην ἡλικίαν· ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἡ συνομιλία μας πρέπει νὰ ἦναι πάντοτε χρηστή καὶ διδακτικὴ. Ἐξ αὐτῆς ὠφελοῦνται τὰ μέγιστα, ἂν καὶ ἀνεπαίσθητος· διότι βεβαιότατον εἶναι, ὅτι τὰ τέχνα λαμβάνει τὴν πρὸς τὸ καλὸν ἢ τὸ κακὸν κλίον, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῶμεν.